

Kijk haar nu!

Ursula Keerveld

Woord vooraf van de auteur

Reeds op jonge leeftijd willen vooral meisjes meedenken over hun eigen haardracht. Het gebeurt weleens dat ze ontevreden zijn over hun haar.

Met dit boek hoop ik dat ze al op jonge leeftijd trots kunnen zijn op hun krullen.

Het gebeurt gelukkig steeds vaker dat ouders de waarde van hun eigen haar inzien en deze overdragen op zowel de meisjes als op hun jongens.

De moeder van Paulien laat zien dat zij een 'haarknot' in een handomdraai tot zwierende krullen kan omtoveren.

KIJK HAAR NU! door Ursula Keerveld
Uitgegeven door PUBLIC TRANSFORMATION,
Moerkapelle, Nederland

Copyright © 2021 Ursula Keerveld

ISBN: 9789083083339
BISAC: EDU023000
NUR: 273

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Illustraties door: A.Niluka Priyadarshani Arambage

Public Transformation – helping your manuscript transform the public!

U schrijft het manuscript, wij doen de rest!

En samen maken we een grote impact!

Voor meer informatie of contact, zie www.publictransformation.eu

De klas van juf Martha speelt buiten.
Hanneke en Paulien vinden het
spelen in de zandbak het leukst.
Ze scheppen zand in hun emmer.

‘Kijk maar Hanneke, de mijne is al bijna vol’.
Ze maken er een wedstrijdje van welke emmer het
eerste gevuld is. Het zand stuift alle kanten op.

De juf helpt Peter met de grote kleuterfiets.

Hij durft eigenlijk niet zo goed te fietsen, maar wil het graag proberen.

‘Zal ik naar de juf lopen?’,
vraagt Paulien. ‘Kan toch
niet, de emmer is veel te
zwaar’, zegt Hanneke.

‘Weet ik, maar ik kan het
heus wel. Ik heb weleens
op tv gezien dat vrouwen
een emmer met water op
hun hoofd zetten en
daarmee kunnen
lopen!’

‘Dat ga ik ook proberen!’ zegt Paulien, en ze loopt voorzichtig met de volle emmer op haar hoofd naar de juf.

Als een meisje uit hun klas dat ziet, roept ze heel hard: ‘niet doen!’

Paulien schrikt,
en de emmer
valt op de grond.
Haar jurk, haar
haren, en vooral
haar ogen zitten
vol met zand.

De juf en de andere kinderen
vegen het zand weg. Pauliens
oog prikt zo erg dat ze ervan
moet huilen. Gelukkig krijgen
ze samen het meeste zand
weg.

De school is uit. Het is middagpauze.
De mama van Paulien staat al op
haar te wachten. Als ze Paulien ziet,
kijkt ze verschrikt, en roept
verbaasd: 'is dat nu mijn meisje,
mijn Paulien?'

